

Laodikea - Nomor Opat

Sajarah-sajarah anu Tumpang-Tindih

Jeff Pippenger

2023-09-01

Aspék anu ku sim kuring geus ditunjukkeun—anu sigana henteu katingali ku Stephen Haskell, sanajan ku pangakuanana kana bebeneran-bebeneran anu ngajentrekeun kanyataan ieu anjeunna sabenerna ngajungjung éta—nyaéta yén dina sajarah ahir Israél kuna, dina waktos anu sarua kapanggih ogé mimiti Israél modérn nu tumpang-tindih dina période sajarah anu sarua. Nalika Kristus keur netepkeun perjangjian jeung loba jalma salila saminggu (dua rébu lima ratus dua puluh poé), Israél kuna keur ngalaman pangalaman Laodikia, caket kana kaayaan rék dimuntahkeun kaluar tina sungut Gusti. Dina waktos anu sarua Israél modérn keur ngalaman pangalaman Épesus. Laodikia-na Israél kuna keur dipaburencaykeun, jeung Épesus-na Israél modérn keur dikumpulkeun dina sajarah anu sarua pisan.

Sareng “enya,” lamun aranjeun keur nanya, sim kuring sadar yén minggu nalika Kristus netepkeun perjangjian dina minuhan Daniel pasal salapan, anu dimimitian dina baptisan-Na sarta dipungkas ku rajamna Stefanus, lain sacara harfiah dua rébu lima ratus dua puluh poé; tapi sacara profétis tangtu pisan kitu, sabab dina profési hiji taun sarua jeung tilu ratus genep puluh poé. Tilu ratus genep puluh poé dikali tujuh jadi dua rébu lima ratus dua puluh poé, sarta “pas di tengah-tengahna” tina minggu profétis éta nyaéta salib. Sacara profétis Kristus nempatkeun salib pas di tengah-tengah jaman profétis dua rébu lima ratus dua puluh poé éta, ku kituna nembongkeun yén “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep ditetepkeun sarta diteguhkeun ku salib Kristus. Henteu kabeneran yén nalika Sister White ngawulang, sakumaha anu anjeunna lakukeun, yén duanana méja suci Habakuk—bagan 1843 jeung 1850—ngagaduhan nubuat dua rébu lima ratus dua puluh taun pas di tengah bagan, sarta duanana bagan ngagaduhan salib pas di tengah ilustrasi éta.

Alkitab ngandung sakabéh prinsip anu diperlukeun ku manusa pikeun kaharti sangkan pantes, boh pikeun kahirupan ieu boh pikeun kahirupan nu bakal datang. Jeung prinsip-prinsip ieu bisa kaharti ku sakumna jalma. Teu saurang ogé anu miboga sumanget pikeun ngahargaan pangajaranana bisa maca hiji petikan waé tina Alkitab tanpa meunang ti dinya hiji pamikiran anu mangpaat. Tapi pangajaran Alkitab anu pangajénna henteu bisa kahontal ku ulikan anu ngan sakapeung atawa anu papisah-pisah. Sistim bebeneran anu agung di jerona henteu dipidangkeun ku cara anu bisa katémbong ku nu maca anu gagabah atawa anu teu taliti. Loba tina kabeungharanana nyumput jauh handapeun beungeutna, sarta ngan bisa dihontal ku panalungtikan anu rajin jeung ku usaha anu terus-terusan. Bebeneran-bebeneran anu ngahiji ngawangun sakabéh anu agung téh kudu dipilarian jeung dikumpulkeun, “di dieu saeutik, di ditu saeutik.” Yesaya 28:10.

“Lamun ku kituna ditalungtik nepi ka tuntas sarta dihimpun babarengan, éta bakal kapanggih luyu sampurna hiji jeung nu séjén. Unggal Injil mangrupa panambah kana nu séjénna, unggal nubuat mangrupa panjelasan pikeun nubuat anu séjén, unggal bebeneran mangrupa pamekaran

tina bebeneran séjén. Lambang-lambang dina tata agama Yahudi dijentrekeun ku Injil. Unggal asas dina firman Allah miboga tempatna, unggal kanyataan miboga patalina. Jeung sakabéh wangunan éta, dina rarancang jeung palaksanaanna, mere kasaksian ngeunaan Pangarangna. Wangunan saperti kitu moal bisa digagas atawa diwujudkeun ku pikiran naon baé iwal ku pikiran Anu Teu Aya Watesna.” Education, 123.

Salian ti prinsip yén unggal tina tujuh garéja diulang deui dina sajarah Millerite jeung ogé dina sajarah urang, aya deui hiji prinsip penting anu diaku ku Adventisme awal. Prinsip éta némbongkeun yén garis-garis nubuat “internal jeung eksternal” tina sajarah anu sarua dipaké ku Roh Suci pikeun ngedalkeun bebeneran. Miller ngaku ieu sarta langsung ngajarkeunana. Anjeunna kalayan bener ngajarkeun yén tujuh meterai dina Wahyu ngagambarkeun sajarah anu sajajar jeung garéja-garéja, tapi dina ilustrasi sajajar éta meterai-meterai ngagambarkeun hiji bebeneran eksternal, sedengkeun garéja-garéja ngagambarkeun hiji bebeneran internal tina sajarah anu sarua. Uriah Smith ogé nyangking prinsip ieu sarta ngagunakeun kecap-kecap “internal” jeung “eksternal,” anu, numutkeun pamadegan kuring, mangrupa cara anu panghadéna pikeun ngébréhkeun dua garis sajajar éta.

“Segel-segel téh dipidangkeun ka urang dina bab ka-4, ka-5, jeung ka-6 tina Wahyu. Adegan-adegan anu dipidangkeun dina handapeun segel-segel ieu katingal dina Wahyu 6, sarta ayat kahiji tina Wahyu 8. Jelas yén éta ngawengku kajadian-kajadian anu patalina jeung garéja ti mimiti kabukana jaman pamaréntahan rahmat ieu nepi ka sumpingna Kristus.

“Bari tujuh garéja nampilkeun sajarah internal garéja, tujuh segel ngaguar kajadian-kajadian gedé dina sajarah éksternalna.” Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Ayeuna urang baris ngamimitian panalungtikan urang ngeunaan tujuh jamaah. Penting pikeun ngakuan yén dua jamaah anu kahiji sarta deuih, jamaah anu katilu jeung kaopat, miboga hubungan “sabab jeung akibat” anu nungtut supaya éta dipaluruh babarengan. Smirna téh jamaah anu ngalambangkeun jalma-jalma anu dianiaya ku Roma, sedengkeun Epesus téh jamaah anu mawa Injil ka sakuliah dunya.

“Di Antiokhia lah murid-murid téh mimiti disebut urang Kristen. Ngaran éta dipasihkeun ka maranéhna lantaran Kristus jadi poko utama dina pangwawaran, pangajaran, jeung paguneman maranéhna. Teu eureun-eureun maranéhna nyaritakeun deui kajadian-kajadian anu lumangsung salila poé-poé palayanan-Na di bumi, nalika murid-murid-Na dipaparin berkah ku ayana pribadi-Na di tengah maranéhna. Kalawan taya capéna maranéhna ngulik jeung medar pangajaran-pangajaran-Na sarta mujijat-mujijat panyageuranna. Kalawan biwir ngageter jeung panon pinuh ku cimata maranéhna nyarita ngeunaan kasangsaraan-Na di taman, panghianatan ka Anjeunna, pangadilan, jeung palangsalib-Na, kasabaran jeung handap asor anu ku éta Anjeunna nanggung hinaan jeung panyiksaan anu ditumpangkeun ka Anjeunna ku musuh-musuh-Na, sarta welas asih anu ilahi anu ku éta Anjeunna ngadoakeun jalma-jalma anu nganiaya Anjeunna. Kabangkitan-Na jeung kanaékan-Na ka sawarga, sarta padamelan-Na di sawarga minangka Panganteur pikeun manusa anu geus ragrag kana dosa, jadi jejer-jejer anu matak kabungah pikeun terus didugikeun ku maranéhna. Mémang pantes bangsa-bangsa kapis nyebut maranéhna urang Kristen, sabab maranéhna ngawawarkeun Kristus sarta nepikeun

doa-doa maranéhna ka Allah ngaliwatan Anjeunna.

“Mantenna Allah anu maparin ka maranéhna jenengan Kristen. Ieu teh jenengan karajaan, dipaparinkeun ka sakur anu ngahijikeun dirina ka Kristus. Ngeunaan ieu jenengan Yakobus engké nulis, ‘Naha lain jelema-jelema beunghar anu nindes aranjeun, sarta nyered aranjeun ka payuneun pangadilan? Naha lain maranéhna anu ngahujat eta jenengan anu mulya, anu ku eta aranjeun disebut?’ James 2:6, 7. Jeung Petrus nyatakeun, ‘Lamun aya jalma sangsara minangka urang Kristen, ulah manehna era; tapi hayu manehna ngamulyakeun Allah ku hal eta.’ ‘Lamun aranjeun dipoyok ku sabab jenengan Kristus, bagja aranjeun; sabab Roh kamulyaan jeung Roh Allah netep dina aranjeun.’ 1 Peter 4:16, 14.” Acts of the Apostles, 157.

Garéja Epesus ngawakilan garéja mimiti anu hirup “saleh dina Kristus Yesus,” anu mangrupa hiji “sabab” nu salawasna ngahasilkeun hiji “akibat.”

Enya, sarta sakumna anu hayang hirup kalayan saleh dina Kristus Yesus bakal nandangan panganiayaan. 2 Timoteus 3:12.

Kakudusan garéja Epesus ngabalukarkeun panganiayaan anu dilambangkeun ku garéja Smirna. Dua garéja éta ngawakilan hubungan sabab jeung akibat, sarta akibatna nungtut supaya didahului ku sabab. Panganiayaan dina krisis hukum Minggu dipicu ku hiji manifestasi tina naon anu ku Sister White disebut “kakudusan purba.” Hiji kakudusan anu geus digambarkeun dina sajarah-sajarah baheula, atawa sajarah purba.

“Sanajan kamerosotan iman jeung kasalehan geus nyebar lega, aya para pangikut Kristus anu sajati di gereja-gereja ieu. Saméméh pamariksaan panungtungan tina hukuman-hukuman Allah tumiba ka bumi, bakal aya di antara umat Gusti hiji hudangna deui kasalehan mula-mula anu can kungsi kasaksian ti saprak jaman rasul-rasul. Roh jeung kakawasaan Allah bakal dicurahkeun ka anak-anak-Na. Dina mangsa éta, loba jalma bakal misahkeun dirina tina gereja-gereja anu di jerona kanyaah ka dunya ieu geus ngaganti kanyaah ka Allah jeung ka pangandika-Na. Loba, boh para palayan boh umat, bakal kalayan bungah narima bebeneran-bebeneran agung anu ku Allah geus diparéntahkeun supaya diproklamasikeun dina waktu ieu pikeun nyiapkeun hiji umat pikeun kadatangan Gusti anu kadua kalina. Musuh jiwa-jiwa hayang ngahalangan pagawean ieu; sarta saméméh waktuna pikeun gerakan saperti kitu datang, manéhna bakal narékahan pikeun nyegahna ku ngawanohkeun anu palsu. Dina gereja-gereja anu bisa dibawa ku manéhna kana kakawasaan panipuanana, manéhna bakal ngajadikeun saolah-olah berkah husus Allah keur dicurahkeun; bakal katémbong naon anu disangka minat agama anu gedé. Réréana jalma bakal ngagung-gung yén Allah keur damel kalayan ajaib pikeun maranéhna, padahal pagawean éta asalna tina roh anu séjén. Dina kedok kaagamaan, Iblis bakal narékahan ngalegaan pangaruhna ka sakuliah dunya Kristen.” The Great Controversy, 464.

Panggero Tengah Wengi tina “poé-poé panungtungan” nyaéta hudangna deui “kasalehan purba” anu diidentifikasi dina petikan éta. Ieu téh hiji hudangna deui anu lumangsung dina hiji gerakan, lain dina hiji garéja. Sajarah anu dipaké ku Sister White pikeun ngagambarkeun hudangna deui éta nyaéta sajarah “mangsa para rasul,” anu dilambangkeun ku garéja Epesus. Hudangna deui éta bakal ngahasilkeun “panganiayaan.”

“Loba anu bakal dipanjara, loba anu bakal ngungsi pikeun nyalametkeun nyawana ti kota-kota jeung lembur-lembur, sarta loba anu bakal jadi martir demi Kristus ku sabab tetep nangtung ngabéla bebeneran.” Selected Messages, buku 3, 397.

“Kahirupan Kristus di bumi” dina petikan salajengna ngawakilan awal garéja Epesus, tapi éta ogé ngalambangkeun sajarah Adventisme Laodikea dina ahir dunya.

“‘Pangadilan dibalikeun ka tukang, jeung kaadilan nangtung jauh; sabab kayaktian geus ragrag di jalan, jeung kajujuran teu bisa asup. Enya, kayaktian geus sirna; jeung sing saha anu nyingkahan kajahatan ngajadikeun dirina sasaran rampasan.’ Yesaya 59:14, 15. Ieu kacumponan dina kahirupan Kristus di bumi. Anjeunna satia kana parentah-parentah Allah, bari nyingkirkeun tradisi jeung tuntutan manusa anu geus diagungkeun ngagantikeun éta. Ku sabab ieu Anjeunna dipikabenci jeung dianiaya. Sajarah ieu diulang deui.” Christ’s Object Lessons, 170.

Pangalaman anu dilambangkeun ku Epesus lumangsung dina waktu anu sarua jeung pangalaman Laodikia. Urang Yahudi anu resep ngabantah éta nya éta jalma-jalma Laodikia tina Israil baheula, sedengkeun Kristus jeung murid-murid-Na nya éta jalma-jalma Epesus tina Israil modéren. Yohanes Pembaptis ngenalkeun garéja Epesus, sarta anjeunna ngalambangkeun garéja dina “poé-poé panungtungan” anu dilawan ku jalma-jalma Laodikia, anu nyebut dirina urang Yahudi, padahal maranéhna lain.

“Pagawean Yohanes Pembaptis, jeung pagawean jalma-jalma anu dina poé-poé panungtungan indit maju dina sumanget jeung kakawasaan Élia pikeun ngahudangkeun rahayat tina kalalaworaan maranéhna, dina loba hal sarua. Pagaweanana téh mangrupa hiji perlambang tina pagawean anu kudu dipigawé dina jaman ieu. Kristus bakal sumping kadua kalina pikeun ngahakiman dunya kalayan kaadilan. Utusan-utusan Allah anu mawa amanat panungtungan panggeuing anu kudu dipasihkeun ka dunya, kudu nyiapkeun jalan pikeun kadatangan Kristus anu kadua, sakumaha Yohanes nyiapkeun jalan pikeun kadatangan-Na anu kahiji. Dina pagawean panyiapkeun ieu, ‘unggal lebak bakal ditinggikeun, jeung unggal gunung bakal direndahkeun; anu bengkok bakal dijadikeun lempeng, jeung tempat-tempat anu kasar jadi rata,’ sabab sajarah bakal kaulang deui, sarta sakali deui ‘kamulyaan PANGERAN bakal dinyatakeun, jeung sakumna manusa bakal ningali éta babarengan; sabab sungut PANGERAN geus ngandika éta.’” Southern Watchman, 21 Maret 1905.

Epesus téh “sabab” sarta Smirna téh “akibat.” Pergamus jeung Tiatira ogé ngagambarkeun hubungan sabab-jeung-akibat. Pergamus nyaéta garéja kompromi anu ngarusak Kakristenan ku ngahijikeunana jeung paganisme. Garéja Kristen ragrag nalika narima anggapan yén mungkin waé panyembahan brahala paganisme hirup babarengan dina wates-watesna. Kaisar Konstantinus mangrupikeun lambang tina sajarah kompromi éta, sarta kalungguhan profétisna nyaéta ngahasilkeun panyimpangan ti Kakristenan sajati saméméh kapausan dinyatakeun.

Ulah aya saurang ogé anu nipu maranéh ku rupa-rupa cara; sabab poé éta moal datang, iwal mun mimitina geus datang murtad, sarta jalma dosa éta geus dinyatakeun, nyaéta anak kabinasaan; anu ngalawan sarta ngangkat dirina saluhureun sagala anu disebut Allah atawa anu disembah; nepi ka manéhna, saolah-olah Allah, lungguh di Bait Allah, bari némbongkeun

dirina yén manéhna téh Allah. Naha maranéh teu émut, yén waktu kuring masih aya jeung maranéh, kuring geus nyaritakeun ieu hal-hal ka maranéh? Jeung ayeuna maranéh nyaho naon anu nahan, supaya manéhna dinyatakeun dina waktuna. Sabab rusiah kajahatan téh geus mimiti digawé; ngan hiji anu ayeuna nahan éta bakal terus nahan nepi ka manéhna disingkirkeun tina jalan. Jeung tuluy éta Jalma Jahat bakal dinyatakeun, anu ku Gusti bakal dibinasakeun ku napas tina sungut-Na, sarta bakal dimusnahkeun ku caangna kadatangan-Na. 2 Tesalonika 2:3–8.

Garéja Pergamos téh nya éta “sababna,” sedengkeun Tiatira nya éta “akibatna.” Nabi Daniel remen ngagambarkeun sajarah paganisme nu méré jalan ka kapapaan, sarta kamurtadan nu miheulaan ngadegna kapapaan anu dicirian ku Paulus dibahas dina Daniel sabelas.

Sabab kapal-kapal ti Kitim bakal datang ngalawan anjeunna; ku sabab eta anjeunna bakal nalangsa, tuluy mulang, sarta murka ka perjangjian anu suci; kitu keneh anu bakal dipilampahna; anjeunna malah bakal mulang deui, sarta sapaham jeung jalma-jalma anu ninggalkeun perjangjian anu suci. Jeung pasukan-pasukan bakal nangtung di pihakna, sarta maranéhna bakal ngotoran tempat suci benteng, sarta bakal ngaleungitkeun kurban sapopoe, jeung maranéhna bakal nempatkeun kajijikeun anu nyababkeun kasunyatan. Daniel 11:30–31.

Gereja kompromi anu murtad saméméh kakawasaan kapausan dinyatakeun dina sajarah digambarkeun ku Daniel salaku “maranéhna anu” ninggalkeun “perjangjian anu suci.” Sanggeus maranéhna ninggalkeun éta perjangjian, kakawasaan kapausan, anu ku Daniel digambarkeun minangka “kajijikeun anu ngadatangkeun karuksakan,” ditetepkeun dina tahta bumi. Sister White nangtukeun genep ayat panungtungan tina Daniel pasal sabelas nalika manéhna nyatakeun yén, “nubuatan dina Daniel pasal sabelas geus ampir ngahontal kacumponan lengkepna.” Genep ayat panungtungan éta mangrupikeun kacumponan pamungkas tina Daniel pasal sabelas, sarta manéhna ngajar yén sajarah anu digambarkeun ku éta ayat-ayat pamungkas geus ditipologikeun ku Daniel 11:30–36, anu ngaidentifikasi “sabab jeung akibat” sajarah anu digambarkeun ku Pergamos jeung Tiatira.

“Urang teu boga waktu pikeun dipiceun. Mangsa-mangsa kasusah aya di hareupeun urang. Dunya keur kaguncang ku sumanget perang. Moal lila deui, kajadian-kajadian kasusah anu disebutkeun dina nubuat bakal lumangsung. Nubuat dina Daniel pasal kasabelas geus ampir ngahontal kacumponan anu lengkep. Loba bagian tina sajarah anu geus kajadian pikeun nyumponan ieu nubuat bakal kajadian deui.”

“Dina ayat katilu puluh dicaritakeun hiji kakawasaan anu ‘ayat 30 nepi ka 36 dikutip.’”

“Adegan-adegan anu sarupa jeung anu diterangkeun dina kecap-kecap ieu bakal lumangsung.” Manuscript Releases, nomer 13, 394.

Hubungan sabab-akibat antara Pergamos jeung Tiatira, kitu deui hubungan sabab-akibat antara Epesus jeung Smirna, diulang deui dina “poé-poé panungtungan.” Kaum Protestan di Amérika Sarikat bakal nyieun kompromi jeung penyembahan brahala, sakumaha dilambangkeun ku Pergamos (tanda pangutamana tina penyembahan brahala nyaéta nyembah panonpoé), sarta nalika maranéhna murtad, jalan disiapkeun pikeun manusa dosa, supaya sakali deui dinyatakeun sacara

nubuat. Samentara kamurtadan jeung nempatkeun kapausan dina tahta diulang deui, Allah dina waktu anu sarua bakal ngadegkeun hiji garéja anu dilambangkeun ku Epesus pikeun mawa amanat Daniel jeung Wahyu ka sakuliah dunya, sarta panganiayaan anu dilambangkeun ku Smirna bakal diulang deui.

Abdi baris nyanghareupan tilu garéja panungtung sanggeus urang mertimbangkeun bebeneran yén opat segel kahiji dina Wahyu mangrupa hiji garis bebeneran lahiriah nu leumpang sajajar jeung garis bebeneran batiniah anu dilambangkeun ku opat garéja kahiji. Sakumaha geus dicatet saméméhna, Uriah Smith ngedalkeunana kieu:

“Sabot tujuh garéja ngagambarkeun sajarah internal garéja, tujuh segel mah nembongkeun kajadian-kajadian agung dina sajarah éksternalna.” Uriah Smith, *The Biblical Institute*, 253.

Kami geus nétélakeun yén opat garéja anu kahiji ngawakilan dua hubungan “sabab jeung akibat” anu kaulang deui dina “poé-poé panungtungan.” Dumasar kana pamadegan para panaratas Adventisme, tapi anu leuwih utama dumasar kana kawibawaan Firman Allah, éta opat sajarah internal garéja téh kudu miboga sajarah éksternal anu sajajar, anu diwakilan ku opat meterai anu kahiji. Meterai kahiji jeung kadua ngagambarkeun deui sipat-sipat anu sarua jeung Epesus jeung Smirna, tapi ngagunakeun kuda bodas pikeun ngawakilan pagawean mawa Kakristenan ka sakuliah dunya. Ieu ngawakilan pagawean éksternal garéja, sarta meterai kadua ngawakilan pambantaian getih Smirna ku kuda beureum.

Sarta kuring nenjo nalika Anak Domba muka salah sahiji segel éta, sarta kuring ngadéngé, saolah-olah sora guludug, salah sahiji ti opat mahluk hirup nyebut, “Maneh ka dieu jeung tingali.” Sarta kuring nenjo, jeung lah, hiji kuda bodas; jeung manéhna anu nunggang éta nyekel hiji ruku; sarta hiji makuta dipaparinkeun ka anjeunna; sarta anjeunna maju kalawan nalukkeun, jeung pikeun nalukkeun. Jeung nalika Anjeunna muka segel anu kadua, kuring ngadéngé mahluk hirup anu kadua nyebut, “Maneh ka dieu jeung tingali.” Sarta kaluar hiji kuda séjén anu beureum; sarta kakawasaan dipaparinkeun ka manéhna anu nunggang éta pikeun nyabut karapihan ti bumi, nepi ka maranéhna silih paéhan; sarta hiji pedang gedé dipaparinkeun ka anjeunna. Wahyu 6:1–4.

Dina kitab Zakaria aya sababaraha petikan anu sacara langsung ngaidéntifikasi opat kuda anu dilambangkeun dina opat meterai anu kahiji dina Wahyu. Dina salah sahiji petikan éta, dina pasal sapuluh, Zakaria netélakeun yén nalika hujan ahir dicurahkeun, “the flock of Judah” anu mangrupikeun “house”-Na Allah bakal dijadikeun “his goodly horse in the battle.”

Menta hujan ka PANGERAN dina mangsa hujan panungtungan; ku kituna PANGERAN bakal nyieun mega nu ngagenclang, sarta maparin maranéhna hujan ngaguyur, ka unggal jalma jukut di kebon. Sabab brahala-brahala geus ngucapkeun kalalabaan, jeung para juru tenung geus ningali kabohongan, sarta geus nyaritakeun impian-impian palsu; maranéhna ngalilipur kalawan sia-sia: ku sabab éta maranéhna indit siga domba, maranéhna sangsara, lantaran euweuh angon. Amarah Kami hurung ka para angon, sarta Kami ngahukum embe-embe jalu: sabab PANGERAN semesta alam geus ngalongok ka domba-Na, nya éta kulawarga Yuda, sarta geus ngajadikeun maranéhna lir kuda-Na nu endah dina peperangan. Jakaria 10:1–3.

Ellen White sababaraha kali nétélakeun yén curahan Roh Suci dina poé Pentakosta mangrupa perlambang hujan ahir anu ayeuna keur turun. Karya anu dilaksanakeun pikeun dunya dina Pentakosta diwakilan ku garéja Epesus, sarta Epesus nyababkeun panganiayaan anu diwakilan ku Smirna, anu ku Yohanes diwakilan minangka “kuda beureum” tina segel anu kadua. Dua segel anu kahiji saajar jeung dua garéja anu kahiji, sarta éta ngagambarkeun “poé-poé panungtungan,” nalika hujan ahir keur dicurahkeun.

Roh Nubuat ogé milih boh ahir materai katilu boh awal materai kaopat, ku kituna ngahijikeun éta duanana (sabab jeung akibat), sarta ku ngalakukeun kitu anjeunna netepkeun sajarah anu dilambangkeun éta minangka keur lumangsung dina mangsana sorangan jeung dina “poé-poé pamungkas.”

“Roh anu sarua katingali ayeuna, anu dilambangkeun dina Wahyu 6:6–8. Sajarah bakal kajadian deui. Naon anu geus kungsi aya, bakal aya deui.” Manuscript Releases, jilid 9, 7.

Dina riwayat pribadi Sister White, (ditulis dina taun 1898) sumanget kompromi anu nyiapkeun jalan pikeun kapapaan supaya sakali deui diangkat kana tahta geus hirup jeung kuat, sabab kamurtadan Protestanisme anu dimimitian ku panolakan kana amanat malaikat kahiji dina cinyusu taun 1844, geus mimiti (dina 1863) nyusup kana tanduk Adventisme Protestan.

Pangrompromian Pergamos digambarkeun minangka “sapasang” timbangan dina meterai katilu. Dua timbangan pangukuran ngawakilan ukuran anu teu jujur. Meterai katilu ngantar kana meterai kaopat, anu digambarkeun ku “kuda bulak” tina “pati,” ku kituna ngagambarkeun pembantaian jutaan jiwa ku kapausan salila Jaman Poék. “Naraka” nyaéta anu nuturkeun kuda bulak tina kapausan. Sajarah meterai katilu jeung kaopat saajar jeung sajarah jemaat Pergamos jeung Tiatira. Pangrompromian Konstantinus téh hiji karya anu progresif; ku sabab éta, sumanget pangrompromian geus aktip dina sajarah pribadi Sister White, sakumaha hal éta ogé aya dina mangsa Paulus waktu anjeunna nyarios yén “misteri kajahatan geus mimiti jalan.” Kamurtadan anu miheulaan pamasangan kapausan dina tahta salawasna mangrupa sajarah anu progresif, jeung yén “sajarah téh kudu diulang deui. Anu kungsi kajadian bakal kajadian deui.”

Sarta kuring ngadangu hiji sora di tengah-tengah opat mahluk hirup nyebut, Sakar ukuran gandum pikeun sapéning, jeung tilu ukuran sa’ir pikeun sapéning; jeung sing awas, ulah ngaruksak minyak jeung anggur. Jeung nalika Anjeunna muka meterai kaopat, kuring ngadangu sora mahluk hirup kaopat nyebut, Hayu, tingali. Jeung kuring neutep, sarta behold, aya hiji kuda bulak: jeung ngaran anu nunggang dina éta nya éta Maot, sarta Naraka nuturkeun manéhna. Jeung kakawasaan dipaparinkeun ka maranéhna kana saparapat bumi, pikeun maéhan ku pedang, jeung ku kalaparan, jeung ku maot, sarta ku sasatoan bumi. Wahyu 6:6–8.

James White netepkeun hiji anomali kenabian séjén dina tujuh jemaat jeung tujuh segel. Anjeunna nangtukeun aya hiji bédana anu dihaja antara opat jemaat anu kahiji jeung tilu jemaat anu panungtung, tuluy deui, fénoména anu sarua dina opat segel anu kahiji jeung tilu segel anu panungtung.

“Ayeuna urang geus nalungtik garéja-garéja, meterai-meterai, jeung sato-sato, atawa mahluk-mahluk hirup, sa jauh maranéhna silih cocog dina ngawengku mangsa waktu anu sarua.

Jumlah meterai aya tujuh, sedengkeun sato ngan opat. Jeung di dieu pantes dicatet, yén dina muka meterai kahiji, kadua, katilu, jeung kaopat, sato kahiji, kadua, katilu, jeung kaopat kadéngé nyebut, ‘Sumping jeung tingali,’ tapi nalika meterai kalima, kagenep, jeung katujuh dibuka, teu aya sora sapertos kitu kadéngé. Kitu deui tilu garéja panungtung, jeung tilu meterai panungtung, henteu silih cocog, dina hal ngawengku mangsa waktu anu sarua, saperti opat garéja kahiji jeung opat meterai kahiji cocog. Tapi, sakumaha geus kami tunjukkeun, garéja-garéja, meterai-meterai, jeung sato-sato téh memang saluyu, dina ngawengku mangsa waktu anu sarua salila kurang leuwih 1800 taun, nepi ka urang turun ka sakedik leuwih ti satengah abad saméméh mangsa ayeuna.” James White, Review and Herald, 12 Pébruari 1857.

James White teu nyelapkeun kanyataan yén pola anu sarua ogé aya dina tarompet, tapi mémang aya. Opat tarompet anu kahiji téh tarompet, ari tilu tarompet anu pamungkas mah tilu cilaka. Opat tarompet anu kahiji ngawakilan pangadilan Allah kana Roma kapir lantaran hukum Minggu ti Konstantinus dina taun 321, sedengkeun tilu cilaka tarompet ngawakilan Islam. Dua cilaka tarompet anu kahiji téh mangrupa pangadilan ngalawan Roma kapausan lantaran hukum Minggu anu ditetepkeunana dina taun 538, sarta cilaka tarompet anu katilu téh pikeun krisis hukum Minggu anu bakal datang dina mangsa anu kacida deukeutna.

Joseph Bates ngagunakeun pamahaman para panaratas ngeunaan tilu garéja panungtungan minangka hiji lambang tunggal pikeun ngajelaskeun tilu garéja sajaman dina mangsa kaum Millerite. Sadaya tekenan dina petikan éta dipasihan ku Bates.

“‘Di sakuliah ieu tanah, saur PANGERAN; DUA BAGIAN di jerona bakal dipupus, sarta paéh; tapi BAGIAN KATILU bakal ditinggalkeun di dinya. Allah nyarios yen Mantenna bakal mawa BAGIAN KATILU ngaliwatan seuneu, sarta ngamurnikeun maranéhna. Maranéhna bakal sasambat ka Mantenna, sarta Mantenna bakal ngadangu maranéhna. Mantenna bakal ngucap, ‘IEU UMAT KAMI’; sarta maranéhna bakal nyebut, PANGERAN TEH ALLAH KAMI.’ Bagian kahiji, SARDIS, nya eta gareja nominal atawa Babul. Bagian kadua, Laodikea, nya eta kaum Adventis nominal. Bagian katilu, Filadelfia, hiji-hijina gareja Allah anu sajati di bumi, sabab maranéhna bakal diangkat ka kota Allah. Wahyu 3:12; Ibrani 12:22–24. Dina nami Yesus, sim kuring ngadesek anjeun deui sangkan ngungsi ti kaum Laodikea, saperti ti Sodom jeung Gomora. Pangajaran maranéhna palsu jeung nipu; sarta ngarah kana karuksakan anu taya tungtungna. Paéh! PAÉH!!* paéh langgeng!!! aya dina tapak maranéhna. Inget pamajikan Lot.” Joseph Bates, Review and Herald, jilid 1, Nopémber 1850.

Dina sajarah Millerite, Sardis nyaéta garéja anu boga ngaran, anu ngaku hirup, padahal geus paéh.

Ka malaikat jamaah di Sardis tuliskeun: Kieu timbalan Mantenna anu nyekel tujuh Roh Allah jeung tujuh bentang; Kami terang kana pagawean maneh, yén maneh boga ngaran saolah-olah hirup, padahal geus maot. Wahyu 3:1.

Umat Allah salawasna miboga hiji ngaran. Ngaran dina mangsa sajarah Epesus nepi ka Pergamos nyaéta Kristen. Ngaran dina mangsa pamaréntahan kapausan nyaéta gareja di padang gurun. Ngaran ti saprak diwanohkeunana béntang isuk, John Wycliffe, nyaéta Protestan. Dina mangsa ahir taun 1798, kaum Protestan geus mimiti balik deui kana komunio Romawi. Nu diperlukeun harita ngan hiji ujian anu bakal nembongkeun kanyataan yén sanajan nurutkeun ngaran pangakuanana

maranéhna kitu, maranéhna geus lain deui gereja pilihan. Dina cinyusu taun 1844, maranéhna nepi ka ujian anu bakal nembongkeun yén maranéhna geus lain deui gereja anu mawa ngaran perjangjian Kristus. Carita ngeunaan Élias nyadiakeun saksi kadua anu kacida rinci ngeunaan kanyataan ieu. Waktu maranéhna nembongkeun tabiat sajatina, hésé pikeun kaum Millerit dina awalna pikeun ngaidentifikasi yén kaum Protestan geus mintonkeun yén maranéhna geus jadi putri-putri Babul. Tapi ahirna kaum Millerit ngalakukeun pisan éta hal, sarta mimiti nyauran jiwa-jiwa kaluar ti éta gereja-gereja anu rubuh, dina minuhan amanat malaikat kadua. Tuluy aya hiji prosés pangudag anu bakal nyababkeun kaum Millerit nembongkeun tabiat maranéhna sorangan. Naha maranéhna téh urang Filadelfia atawa urang Laodikia?

Urang Filadelfia nuturkeun Kristus asup ka Tempat Nu Maha Suci, sedengkeun jalma-jalma Millerit anu nolak ngalakukeun kitu nembongkeun watak urang Laodikea. Ku kituna, urang manggihan dasar logika pikeun pangidentifikasian ku Bates kana tilu jemaat éta minangka golongan anu sajaman dina sajarah anu sarua. Sajarah éta kacumponan dina raraga nubuat pasemon ngeunaan sapuluh parawan, anu ku ilham dipaparin terang ka urang yén éta geus kacumponan sarta bakal kacumponan nepi ka unggal jéntréna.

"Ibarat sapuluh parawan dina Mateus 25 ogé ngagambarkeun pangalaman umat Advent." *The Great Controversy*, 393.

"Kula remen dirujuk kana misil sapuluh parawan, lima di antarana wijaksana, jeung lima deui bodo. Misil ieu geus jeung bakal digenepan nepi ka unggal jéntréna, sabab éta miboga panerapan husus pikeun mangsa ieu, sarta, sarua jeung amanat malaikat katilu, geus digenepan jeung bakal terus jadi bebeneran kiwari nepi ka panutup jaman." *Review and Herald*, 19 Agustus 1890.

Tilu jamaah anu pamungkas ngagambarkeun jalma-jalma di luar gerakan Millerite salaku Sardis, sedengkeun jalma-jalma anu aya di jero gerakan éta ngagambarkeun boh Philadelphia boh Laodicea. Tilu jamaah éta diidentifikasi dina Wahyu pasal tilu, sarta opat jamaah anu kahiji aya dina pasal dua. Ku sabab éta, nalika Sister White ngarujuk kana sajarah Wahyu pasal tilu, anjeunna keur ngaidentifikasi jamaah-jamaah anu sarua pisan jeung anu kakara diidentifikasi ku Joseph Bates.

"Eh, bet merenah katerangan! Sakitu lobana jalma anu aya dina kaayaan pikasieuneun ieu. Kalawan satékah polah abdi nyuhunkeun ka unggal palyan Injil sangkan taliti nalungtik pasal katilu tina Wahyu, margi dina éta dipintonkeun kaayaan perkara-perkara anu aya dina poé-poé panungtungan. Talungtik kalayan taliti unggal ayat dina pasal ieu, margi ngaliwatan kecap-kecap ieu Isa keur nimbalan ka anjeun." *Manuscript Releases*, volume 18, 193.

Tilu garéja kontémporér dina sajarah Millerite diulang deui dina ahir Adventisme. Joseph Bates keur ngaidentifikasi dinamika mangsa Millerite sarta ngaidentifikasi Sardis minangka putri-putri Babul, anu jadi sasaran pamiarsa pikeun amanat malaikat kadua. Anjeunna keur nyanghareupan perjuangan antara rombongan leutik anu nuturkeun Kristus asup ka Rohangan Nu Maha Suci dina 22 Oktober 1844 jeung jalma-jalma anu nolak pindah kaluar tina rohangan suci. Anjeunna keur narékahan nyaur urang Laodicea kaluar tina poékna anu geus maranéhna tampi, sarta sahenteuna

sabagian tina lolongna urang Laodicea téh disababkeun ku kanyataan yén William Miller geus nyekel kalungguhan kapamingpinan dina gerakan Laodicea. Ieu perjuangan anu sarua sakumaha anu diidentifikasi dina amanat ka Filadelfia.

Tingali, Kami bakal ngajadikeun maranéhna anu ti sinagoga Iblis, anu nyebut dirina urang Yahudi, padahal lain, tapi ngabohong; tingali, Kami bakal ngajadikeun maranéhna datang jeung sujud di hareupeun suku maneh, sarta nyaho yén Kami geus mikanyaah ka maneh. Wahyu 3:9.

Hiji krisis agama salawasna ngahasilkeun dua golongan jalma anu ibadah, sakumaha kajadian dina Kapeurih Agung. Jubah Protestantisme kakara dicabut ti Sardis, nalika maranéhna mulang deui ka Roma sarta sacara resmi jadi anak awéwé Roma. Jubah éta tuluy dicepeng ku Adventisme Millerit, tapi teu lila sanggeus éta hiji ujian bakal ngahasilkeun dua golongan anu ngaku dirina minangka kawanan leutik. Hiji kawanan anu sajati jeung hiji kawanan palsu. Bates ngawakilan kawanan leutik anu nuturkeun Kristus asup ka Tempat Pangsuci Mahakudus. Pergumulanna téh ngalawan urang Laodikea anu ngaku dirina minangka kawanan leutik. Salaku urang Filadelfia, pergumulan Bates téh ngalawan sinagoga Iblis, hiji golongan anu ngaku dirina minangka umat Allah, tapi maranéhna bohong sarta lain urang Yahudi.

Nalika éta misil kasorang pikeun panungtungan kalina dina ahir Adventisme, bakal aya hiji umat pasatujuan anu kapilih, anu kaliwatan dina mangsa ahir taun 1989, sarua saperti kapamingpinan urang Yahudi anu kaliwatan dina waktu kalahiran Kristus, anu ngagambarkeun mangsa ahir dina éta sajarah nubuat. Nalika sajarah Kristus ngahontal asupna kalayan kameunangan ka Yerusalem, sajarah Teriakan Tengah Peuting dina mangsa Millerite dijadikeun tipena. Ilham terus-terusan nyaluyukeun waymark salib jeung Kaceuceub Gedé taun 1844. Yudas ngawakilan urang Laodikea dina sajarah Kristus, sedengkeun para rasul téh urang Filadelfia. Salila tilu satengah taun sanggeus salib, urang Filadelfia, anu diwakilan ku Bates, narékahan nyaur urang Laodikea kaluar tina hiji garéja anu geus ragrag, anu diwakilan ku murid Yudas Iskariot.

Dina taun 1989 umat pasatujuan pilihan baheula nampik kana caang anu geus dibuka segélna, tuluy diliwatan. Nalika datang panguciwa kahiji tanggal 18 Juli 2020, prosés pangujian mimiti lumangsung di antara maranéhna anu saméméhna katingalina kaasup kana gerakan anu sarua. Tapi hiji golongan téh Laodikea, ari golongan nu séjénna Piladélpia. Sakumaha Yudas ngayakeun pasatujuan tilu kali jeung Sanhedrin pikeun ngahianat Kristus saméméh kayu salib, kitu deui urang Laodikea dina sajarah sanggeus 11 Séptémber 2001 bakal geus gagal dina tilu kasempetan pikeun tobat. Dina hukum Minggu anu bakal geura datang, bakal katémbong kalayan saéstuna, sakumaha Yudas ngagantung dina tangkal, yén urang Laodikea téh misah ti urang Piladélpia. Nya dina mangsa panén jukut liar dipisahkeun tina gandum. Urang keur ngadeukeutan pisan ka éta panén.

Kabeneran-kabeneran ieu ngan bakal kawanoh lamun jeung upama urang daék ngartos yén hiji-hijina metodologi biblikal anu sanggup ngungkabkeun jeung netepkeun “kabeneran” nyaéta “historisisme.” Metodologi anu sajati lain preterisme, futurisme, dispensasionalisme, woke-isme, kaparigelan gramatikal atawa sajarah, atawa rupa-rupa variasi tina loba pamalsuan satanik. Aya hiji ungkara anu umum dipikawanoh, anu sok dipatalikeun ka saurang filsuf abad ka tujuh belas nu

dingaranan Jean-Jacques Rousseau, anu geus diungkabkeun deui ku rupa-rupa cara, tapi hakekat tina éta pamikiran nyaéta, “Kasalahan boga loba akar, tapi kabeneran ngan boga hiji.” “Kabeneran” téh Alpha jeung Omega anu jadi ibarat akar tina taneuh garing.

“Kitu deui jeung Alkitab, gedong pusaka kakayaan rahmat-Na. Kamulyaan bebeneran-bebeneranana, anu luhurna lir langit jeung ngawengku kalanggengan, teu kahartikeun. Pikeun kalolobaan ageung umat manusa, Kristus sorangan téh ‘ibarat akar tina taneuh anu garing,’ sarta maranéhna teu ningali dina Anjeunna ‘kaéndahan anu’ matak maranéhna ‘mikahayang ka Anjeunna.’ Yesaya 53:2. Nalika Isa aya di antara manusa, nyaéta panyingkepan Allah dina kamanusaan, para ahli Taurat jeung urang Parisi nyebut ka Anjeunna, ‘Maneh urang Samaria, jeung kasurupan sétan.’ Yohanes 8:48. Malah murid-murid-Na sorangan kacida dibutakeun ku kacenderungan mementingkeun diri dina haténa nepi ka maranéhna lalaunan dina ngartos ka Anjeunna anu parantos sumping pikeun némbongkeun ka maranéhna kanyaah Rama. Ku sabab ieu Yesus lumampah dina kasorangan di tengah-tengah manusa. Anjeunna kahartos sapinuhna ngan di sawarga wungkul.” *Thoughts from the Mount of Blessing*, 25.

Kaleresan-kaleresan anu ayeuna ku kami keur ditepikeun kudu dipikawanoh dina kontéks yén tumuwuhna bebeneran téh sipatna progresif sapanjang sajarah, jeung anu leuwih penting deui, pamahaman urang kana bebeneran kudu ditempatkeun dina kontéks Alpha jeung Omega, nyaéta kontéks nalika Isa ngaidéntifikasi tungtung hiji perkara jeung awal hiji perkara.

Garéja nu kaopat nya éta Tiatira, sarta éta ngalambangkeun mangsa nalika kapausan maréntah minangka karajaan kalima dina nubuat Alkitab, nyaéta mangsa nalika garéja di padang gurun keur aya dina panangkaran. Panangkaran Israél rohani ku Babul rohani salila sarebu dua ratus genep puluh taun dipratélakeun ku panangkaran Israél lahiriah ku Babul lahiriah salila tujuh puluh taun.

“Ayeuna gereja Allah bébas pikeun neraskeun nepi ka tuntas rencana ilahi pikeun kasalametan umat manusa anu leungit. Salila mangabad-abad umat Allah ngalaman pangwatesan kana kabébasanana. Pangwawaran Injil dina kamurnianana dilarang, sarta hukuman anu pangbeuratna dijatuhkeun ka jalma-jalma anu wani ngalalaworakeun parentah-parentah manusa. Balukarna, kebon anggur moral anu agung kagungan Gusti ampir sakabéhna teu kaurus. Rahayat dicabut tina cahaya firman Allah. Poékna kasalahan jeung tahayul ngancam mupus pangaweruh ngeunaan agama anu sajati. Gareja Allah di bumi saéstuna aya dina panawanan salila mangsa panjang panganiayaan anu teu weléh éta, sakumaha anak-anak Israil kungsi ditawan di Babul salila mangsa pangasingan.” *Prophets and Kings*, 714.

Tujuh puluh taun pangbuangan di Babul dilambangkeun ku garéja Tiatira. Garéja Tiatira téh mangrupa balukarna anu dihasilkeun ku sababna, anu dilambangkeun ku Pergamus. Pergamus dilambangkeun ku Kaisar Konstantinus anu ngahijikeun panyembahan brahala jeung Kakristenan. Lambang tina kabrahalaanana nyaéta panyembahan panonpoé. Alesan biblikal kunaon Israél baheula dibawa kana pangbuangan salila tujuh puluh taun Tiatira nyaéta yén para rajana ngayakeun hubungan jeung pasatuan jeung bangsa-bangsa panyembah brahala di sakuriling maranéhna dina pambrontakan langsung ngalawan Firman Allah. Allah terus-terusan ngingetan Israél supaya ulah campur gaul jeung bangsa-bangsa kapir di sakuriling maranéhna. Sapuluh

Parentah, nyaéta hal pisan anu ku Israél baheula kudu dijaga minangka panyimpenna, sacara teges ngalarang nyembah brahala. Nalika Gusti ngalangkung di payuneun Musa di guha Horeb sarta ngungkabkeun tabiat-Na, Anjeunna dua kali nyelapkeun peringatan anu pisan anu keur urang rujuk ieu.

Sarta saur-Na ngandika, “Behold, Kami ngadamel hiji perjangjian: di payuneun sakumna rahayat maneh Kami bakal ngalakukeun kaajaiban-kaajaiban, anu can kungsi dipigawé di sakuliah bumi, atawa di bangsa mana waé; sarta sakumna rahayat anu di antarana maneh aya bakal ningali padamelan PANGERAN; sabab hal anu matak pikasieuneun anu bakal Kami lakukeun ka maneh. Taatan naon anu Kami parentahkeun ka maneh dina poe ieu: behold, Kami ngusir ti payuneun maneh urang Amori, urang Kanaan, urang Het, urang Peris, urang Hiwi, jeung urang Yebus. Jaga diri maneh, ulah nepi ka maneh nyieun perjangjian jeung pangeusi nagri anu rek didatangan ku maneh, supaya éta ulah jadi jebakan di tengah-tengah maneh: Tapi maraneh kudu ngaruntuhkeun altar-altar maranehna, ngarempag arca-arca maranehna, sarta nebang tangkal-tangkal karamatna: Sabab maneh ulah nyembah ka allah séjén; sabab PANGERAN, anu jenengan-Na Cemburu, teh Allah anu cemburu: Supaya maneh ulah nyieun perjangjian jeung pangeusi nagri eta, tuluy maranehna ngalacur nuturkeun allah-allahna, jeung ngahaturkeun kurban ka allah-allahna, tuluy aya anu ngondang maneh, sarta maneh ngadahar tina kurbanna; Jeung maneh nyokot anak-anak awewe maranehna pikeun anak-anak lalaki maneh, tuluy anak-anak awewe maranehna ngalacur nuturkeun allah-allahna, sarta nyababkeun anak-anak lalaki maneh ngalacur nuturkeun allah-allahna.” Exodus 34:10–16.

Dua kali Allah ngingetkeun ka Israél baheula dina ieu petikan wungkul, jeung aya loba deui kasaksian Alkitab ngeunaan parentah ka Israél baheula yén maranéhna ulah nyieun perjangjian naon baé jeung bangsa-bangsa panyembah brahala di sabudeureun maranéhna.

Kompromi-kompromi éta mimiti nalika Israél baheula nampik Allah jeung teokrasi-Na. Nalika maranéhna ngahayangkeun hiji raja, Allah ngidinan maranéhna boga raja, jeung ti dinya saterusna kalolobaan sakumna raja, sarta tangtu unggal raja ti sapuluh kaom kalér, ngarempak parentah éta pisan. Prinsip anu nungtut sangkan Israél misah jeung husus ti bangsa-bangsa panyembah brahala di sabudeureun maranéhna ditampik, sarta dipintonkeun ku kompromi anu engkéna bakal jadi lambang ku Constantine. Pergamos jeung Constantine ngagambarkeun panghianatan para raja Israél anu ngawanohkeun panyembahan brahala kana gereja Allah. Kamurtadan anu dimimitian ku raja Saul jadi pralambang kamurtadan gereja Kristen anu nyababkeun kana panawanan di Babul rohani. Sajarah suci anu dimimitian ti raja Saul jeung saterusna nepi ka panawanan di Babul dilambangkeun ku gereja Pergamos. Panawanan tujuh puluh taun anu nyusul sanggeusna nyaéta gereja Tiatura.

Epesus ngagambarkeun garéja anu maju pikeun nalukkeun Tanah Perjangjian. Epesus ngagambarkeun mangsa Musa jeung dibébaskeunana Israél tina pangbeungkeutan Mesir.

“Kitab Suci geus ngumpulkeun sarta ngahijikeun sakabéh harta pusakana pikeun ieu generasi pamungkas. Sakabéh kajadian agung jeung sagala lumangsungna perkara anu khidmat dina sajarah Perjanjian Heubeul geus lumangsung, jeung keur lumangsung deui, dina garéja dina poé-poé panungtungan ieu.” Selected Messages, book 3, 338, 339.

Sajarah anu dilambangkeun ku pangluputan ti Mesir diulang deui dina poé-poé panungtungan. Ku sabab éta, éta ogé diulang deui dina sajarah kaum Millerit. Éta sababna Sadérék White sababaraha kali ngarujuk kana sajarah éta pikeun ngajelaskeun sajarah kaum Millerit. Anjeunna nyaluyukeun Kuciwa Agung taun 1844 jeung kuciwa urang Ibrani waktu maranéhna nangtung di hareupeun Laut Beureum bari balad Firaun ngadeukeutan maranéhna ti tukang. Anjeunna ogé nyaluyukeun sajarah pangluputan ti Mesir jeung mangsa Kristus; ku kituna, kuciwa murid-murid dina salib ditipologikeun ku kuciwa di Laut Beureum, anu ogé ngetipologikeun Kuciwa Agung taun 1844. Kuciwa dina salib ngagambarkeun awal garéja Epesus. Mangsa Musa dina awal Israél baheula, anu dilambangkeun ku garéja Epesus, ogé ngetipologikeun awal Israél modéren dina mangsa Kristus. Duanana sajarah éta dilambangkeun ku garéja Epesus. Kaleresan-kaleresan anu keur urang idéntifikasi di dieu geus remen ditepikeun sacara umum salila mangtaun-taun ku Future for America, ku kituna kuring ngan saukur nyayogikeun hiji gambaran singket.

Dina sajarah Kristus, urang manggihan awal umat pajangjian anyar anu keur dihudangkeun, ari umat pilihan pajangjian saméméhna keur dipopohokeun. Sajarah Kristus téh mangrupa ahir Israil baheula, sarta dina sajarah dibébaskeunana ti Mesir dina awal Israil baheula, aya hiji umat pajangjian anu geus dipilih saméméhna anu dipopohokeun demi umat pajangjian anyar.

Dina sajarah Kristus, umat pilihan baheula ngahontal tungtung ahirna dina taun 70 ku karuksakan Yerusalem. Dina awalna, dina mangsa Musa, umat pilihan baheula pupus di padang gurun salila opat puluh taun, sarta Yosua jeung Kaleb janten wawakil umat pilihan nu anyar, anu ditakdirkeun pikeun mawa amanat ka Tanah Jangji, sakumaha para rasul dina jaman garéja Epesus mawa Injil ka sakuliah dunya.

Awal jeung ahir Israél baheula, kitu deui awal Israél modéren, sadayana nandakeun hiji peralihan ti umat pilihan anu baheula ka umat pilihan anu anyar. Dumasar kana kasaksian dua atawa tilu urang, hiji perkara diteguhkeun; jeung masing-masing tina tilu jalur saksi ieu nandakeun talakna umat pilihan saméméhna, sarta saksi-saksi ieu nyangking tanda tangan Alfa jeung Omega, Anjeunna anu nangtukeun ahir ti mimiti. Bakal aya hiji umat pilihan baheula anu kaliwatan nalika Allah ngadamel perjangjian jeung saratus opat puluh opat rébu. Allah lain nu nyiptakeun kabingungan; Anjeunna teu kungsi robah jeung firman-Na teu kungsi gagal.

Pangluput ti Mesir jeung kameunangan-kameunangan anu dilaksanakeun ku Allah ngaliwatan Yosua digambarkeun ku jamaah Epesus, tapi Epesus geus ditangtukeun bakal kaleungitan kanyaahna anu mimiti. Nalika Yosua dipangreureuhkeun, mucunghul deui hiji angkatan séjén anu nandaan mangsa anu digambarkeun ku Smirna. Pakasaban Yosua anu endah dina ngabersihan Tanah Jangji henteu kungsi kalaksanakeun sapinuhna, sabab umat jadi wareg ku dirina sorangan sarta ninggalkeun padamelan anu geus dipasrahkeun ka Yosua. Maranéhna kaleungitan kanyaahna anu mimiti. Mangsa éta terus lumangsung nepi ka Israil nolak Allah jeung Samuel ngurapan Saul jadi raja, ku kituna ngawanohkeun jamaah Pergamos.

“Pesén éta sumping ka Smirna, hiji garéja di Asia Minor, kitu deui ka garéja Kristen sakabéhna, salila abad kadua jeung katilu. Éta mangsa nalika kapirisme keur ngalakukeun perlawanan pamungkasna pikeun kakawasaan nu pangluhurna di dunya. Kristen geus sumebar

kalayan gancang anu matak pikaheraneun, nepi ka dipikawanoh di sakuliah dunya. Sababaraha jalma narima iman Kristus ku sabab pertobatan haté, nu séjén ku sabab kakuatan argumentasi anu ditepikeun ka maranéhna, sarta nu lian deui ku sabab maranéhna tiasa ningali yén perkara kapirisme keur beuki surut, sarta kawijakan ngarahkeun maranéhna ka pihak anu ngajangjikeun bakal meunang. Kaayaan-kaayaan ieu ngalemahkeun karohanian garéja. Roh Nubuat, anu jadi ciri garéja rasuli, laun-laun leungit. Ieu téh hiji karunia anu mawa garéja anu dipasrahkeun ka dinya kana kasatuan iman. Nalika geus euweuh deui nabi-nabi anu sajati, ajaran palsu sumebar kalayan gancang; filsafat Yunani nimbulkeun tafsiran anu salah kana Kitab Suci, sarta kabeneran diri urang Parisi baheula, anu remen pisan dihukum ku Kristus, mucunghul deui di tengah-tengah garéja. Pondasi geus diteundeun salila dua abad saméméh pamaréntahan Konstantinus pikeun kajahatan-kajahatan anu mekar sapinuhna salila dua abad sanggeusna. Salila mangsa ieu, kamartiran jadi kasohor di loba bagian Kakaisaran Romawi. Sanaos ieu katingalina anéh, éta tetep mangrupa bebeneran. Ieu téh hasil tina hubungan anu aya antara urang Kristen jeung jalma-jalma kapir.”

“Di alam Rum agama sakumna bangsa dipihormat, tapi urang Kristen lain hiji bangsa; maranéhna ngan saukur hiji sekte tina hiji ras anu dipihina. Ku sabab kitu, nalika maranéhna terus ngécéskeun kalepatan agama sakumna golongan manusa, nalika maranéhna ngayakeun pasamoan-pasamoan rusiah, sarta misahkeun diri sagemblengna tina adat istiadat jeung kabiasaan dulur pangdeukeutna maranéhna jeung babaturan anu pangraketna, maranéhna jadi sasaran kacurigaan, sarta remen katarajang ku panganiayaan ti para panguasa kapir. Mindeng maranéhna ngabalukarkeun panganiayaan nimpah ka dirina sorangan, sanajan dina pikiran para pamaréntah teu aya sumanget panentangan. Pikeun ngajelaskeun sumanget ieu, sajarah nyaritakeun rinci palaksanaan hukuman pati ka Cyprian, uskup Carthage. Nalika putusanana dibacekeun, timbul sora ceurik umum ti balaréa urang Kristen anu ngadéngékeun, anu nyebut, ‘Urang bakal paéh babarengan jeung anjeunna.’”

“Sumanget anu ku loba nu ngaku urang Kristen narima maot, komo nepi ka teu perlu ngagerakkeun kaceuceub pamaréntah, sigana loba patalina jeung kaluarna, dina taun 303 M., parentah panganiayaan ku kaisar Diocletian, jeung pangbantuna, Galerius. Parentah éta sipatna universal dina sumangetna, sarta dilarapkeun kalayan leuwih atawa kurang keras salila sapuluh taun.” Steven Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 50. 51.

Sanajan Smirna téh salah sahiji tina dua jamaah anu henteu narima piwuruk panyaram ti Gusti, sajarah méré kasaksian yén jalma-jalma anu martir dina mangsa éta ngawakilan sawatara jalma anu pihudangeunana dumasar kana dorongan manusa, lain dorongan ilahi. Kitab Hakim-hakim dibuka ku nyebutkeun pupusna Yosua, sarta aya hiji ayat anu diulang dua kali dina kitab éta anu netepkeun sajarah para hakim. Wanci kadua ayat éta dicutat nyaéta ayat panutup kitab éta. Ayat kahiji kitab éta nandaan ahir Yosua, sarta ayat panungtungna nyindekelkeun sajarah éta.

Sanggeus pupusna Yosua, kajadian yén urang Israil nanya ka PANGERAN, pokna, “Saha anu kudu mimiti naék pikeun urang ngalawan urang Kanaan, pikeun merangan maranéhna?”... Dina mangsa éta teu aya raja di Israil, tapi unggal jalma ngalakonan naon anu dipandang bener ku panon sorangan... Dina mangsa éta teu aya raja di Israil: unggal jalma ngalakonan naon anu dipandang bener ku panon sorangan. Hakim-hakim 1:1; 17:6; 21:25.

Sakumaha dina sajarah Smirna, “diri” téh jadi téma anu utami ti mimiti nepi ka ahir. Ku sabab maranéhna teu boga raja, maranéhna mutuskeun pikeun ngalakukeun naon waé anu dipikahayang ku maranéhna. Kurangna pituduh téh anu ku Haskell dipikawanoh dina sajarah Smirna, anu dilambangkeun ku henteu ayana Roh Nubuat anu aktip. Dina duanana sajarah, kurangna pituduh muka panto supaya kaputusan-kaputusan dijieun dumasar kana pangdorong jalma sorangan. Epesus ngalambangkeun pangluputan ti Mesir. Sajarah anu kacatet dina kitab Hakim-hakim dilambangkeun ku garéja Smirna. Ti raja Saul nepi ka panaklukan ka Babul dilambangkeun ku garéja Pergamos, sarta panawanan di Babul dilambangkeun ku garéja Tiatira.

Saluyu jeung fénoména anu dipikawanoh ku para panaratas, aya hiji babagian opat jeung tilu dina garéja-garéja, materai-materai, jeung tarompet-tarompet; jeung opat garéja anu kahiji dina sajarah Israél baheula dimimitian ku pangawanan di Mesir sarta dipungkas ku pangawanan di Babul, sabab Alfa jeung Oméga salawasna nandaan ahir ku awal. Opat garéja anu kahiji dina sajarah Israél modéren dimimitian ku tundukna urang Yahudi kana kakawasaan Romawi, sarta opat garéja éta dipungkas ku tundukna urang Yahudi rohani ka Roma rohani salila sarébu dua ratus genep puluh taun.

Anu nyusul saenggeus Tiatira nya éta Sardis, anu dimimitian nalika maranéhna kaluar ti pangawulaan Babel anu dilambangkeun ku Tiatira. Sardis téh garéja anu boga ngaran yén éta hirup, padahal éta henteu hirup. Pangakuan maranéhna ngeunaan kahirupan téh bohong. Nu matak narik, tina sakabéh tujuh garéja, justru kecap Sardis anu henteu boga harti. Rupa-rupa harti geus dipasrahkeun ka Sardis dumasar kana kontéks sajarah jeung ayat-ayatna, tapi teu aya harti étimologis pikeun éta ngaran. Eta boga ngaran, tapi henteu.

“Tapi Bait Allah anu kadua henteu nyaruaan anu kahiji dina kamulyaan; kitu deui éta henteu disucikeun ku tanda-tanda anu katingali tina ayana hadirat ilahi anu patali jeung Bait Allah anu kahiji. Teu aya panyataan kakawasaan adikodrati pikeun nandaan pangbaktianna. Teu aya mega kamulyaan anu katingali ngeusian tempat suci anu kakara diadegkeun. Teu aya seuneu ti sawarga anu turun pikeun ngahakan kurban dina altar-na. Shekinah henteu deui dumuk di antara para kerubim dina Rohangan Nu Pangsuci-pangsucina; tabut, korsi pangampunan, jeung loh-loh kasaksian henteu kapanggih di dinya. Teu aya sora anu ngagema ti sawarga pikeun ngabéjaan ka imam anu naroskeun ngeunaan pangersa Yéhuwa.” The Great Controversy, 24.

Sanggeus tawanan di Babul, maranéhna ngawangun deui Yerusalem jeung Bait Allah. Ti dinya maranéhna miboga deui ngaran, sabab Allah geus jangji baris nempatkeun jenengan-Na di Yerusalem. Tapi jenengan-Na ngalambangkeun tabiat-Na, sarta teu ayana ayana pribadi-Na nandakeun yén maranéhna miboga ngaran anu ngalambangkeun kahirupan, padahal sabenerna maranéhna geus henteu deui miboga ayana anu ngahasilkeun kahirupan. Nu sabenerna dipiboga ku maranéhna téh ngan ukur pangakuan jeung pura-pura.

Sora panungtungan di Sardis ngajangjikeun ngeunaan hiji Élia anu baris sumping saméméh poé PANGERAN anu agung jeung matak pikasieuneun. Pikeun Israél baheula, karuksakan Yérusalém téh nya éta poé PANGERAN anu agung jeung matak pikasieuneun. Ku sabab kitu, Sister White ngarujuk kana karuksakan Yérusalém dina taun 70 M minangka hiji ilustrasi ngeunaan poé PANGERAN anu agung jeung matak pikasieuneun, anu digambarkeun ku tujuh tula

panungtungan. Garéja Philadelphia dimimitian ku sora Yohanes Pambaptis anu ngagero di padang gurun, ku kituna éta nyimbolkeun sora William Miller. Sora-sora Yohanes Pambaptis jeung William Miller nampilkeun pesen Laodikia ka hiji umat anu yakin yén sagalana hadé-hadé baé, padahal sagalana téh salah sagemblengna. Boh Yohanes Pambaptis boh William Miller nempatkeun kampak kana akar tangkal. Pesen ka Sardis nyaéta yén aya “sawatara ngaran, sanajan di Sardis, anu henteu ngotoran pakéan maranéhna; sarta maranéhna bakal leumpang jeung Kami dina bodas: sabab maranéhna pantes.” Yohanes Pambaptis jeung William Miller ngawakilan jalma-jalma anu kaluar tina mangsa anu dilambangkeun ku Sardis sarta pantes pikeun leumpang jeung Kristus.

“Rébuan jalma dipingpin sangkan narima bebeneran anu diwawar ku William Miller, sarta palayan-palayan Allah dibangkitkeun dina roh jeung kakawasaan Elia pikeun ngumandangkakeun éta pesen. Saperti Yohanes, anu jadi miheulaan Yesus, jalma-jalma anu ngawawarkeun ieu pesen anu khidmat ngarasa kapaksa pikeun nempatkeun kampak kana akar tangkal, sarta nyaur ka manusa supaya ngahasilkeun buah-buah anu pantes pikeun tobat. Kasaksian maranéhna dimaksudkeun pikeun ngahudangkeun jeung mangaruhan pisan gereja-gereja sarta nembongkeun karakter maranéhna anu sabenerna. Jeung nalika panggeuing anu khidmat supaya ngungsi tina murka anu bakal datang dikumandangkan, loba jalma anu ngahiji jeung gereja-gereja narima pesen panyageur; maranéhna ningali kamunduran maranéhna, sarta ku cipanon pait tina tobat jeung kanyeri jiwa anu jero, ngarendahkeun diri di payuneun Allah. Jeung nalika Roh Allah ngereh ka maranéhna, maranéhna nulungan pikeun ngaguar sora ieu pamenta, ‘Sieun ka Allah, sarta pasihkeun kamulyaan ka Anjeunna; sabab geus sumping waktuna pangadilan-Na.’” Early Writings, 233.

Tujuh jemaat dina kitab Wahyu ngagambarkeun sajarah para rasul nepi ka Kadatangan Kristus anu Kadua, sarta tujuh jemaat éta ogé ngagambarkeun sajarah Israil baheula ti jaman nabi Musa nepi ka kadatangan Kristus anu kahiji.

“Pangalaman bangsa Israél dina pangujian, jeung sikep maranéhna pas saméméh datangna Kristus anu kahiji, ngagambarkeun kaayaan umat Allah dina pangalaman maranéhna saméméh datangna Kristus anu kadua.

“Jerat-jerat Iblis dipasang pikeun urang, sakumaha saéstuna éta dipasang pikeun urang Israil pas sateuacan maranéhna asup ka tanah Kanaan. Urang keur ngulang sajarah bangsa éta.

“Sajarah maranéhna kudu jadi pangéling-ngéling anu suci jeung beurat pikeun urang. Urang ulah sakali-kali nyangka yén nalika Gusti miboga caang pikeun umat-Na, Sétan bakal cicing anteng waé sarta moal ngalakukeun usaha naon-naon pikeun nyegah maranéhna narimana. Hayu urang waspada, ulah nepi ka urang nolak caang anu dikirimkeun ku Allah, ku sabab éta henteu datang dina cara anu matak nyugemakeun urang.... Upama aya nu henteu ningali jeung henteu narima éta caang pikeun dirina sorangan, ulah nepi ka maranéhna nangtung ngahalangan batur.

“Kami nyalukan langit jeung bumi dina poe ieu jadi saksi ngalawan aranjeun, yen Kami geus nempatkeun di hareupeun aranjeun hirup jeung pati, berkah jeung kutuk; ku sabab eta pilihlah hirup, supaya maraneh boh turunan maraneh bisa hirup; supaya maneh bisa nyaah ka

PANGERAN Allah maneh, jeung supaya maneh nurut kana sora-Na, sarta supaya maneh pageuh nempel ka Anjeunna; sabab Anjeunna teh hirup maneh, jeung panjangna poe-poe maneh; supaya maneh bisa cicing di tanah anu ku PANGERAN geus disumpahkeun ka karuhun-karuhun maneh, ka Ibrahim, ka Ishak, jeung ka Yakub, pikeun dipaparinkeun ka maranehna.”

“Lagu ieu lain sajarah, tapi nubuat. Sanajan nyaritakeun deui kalakuan-kalakuan Allah anu ajaib ka umat-Na dina mangsa katukang, éta ogé ngabayangkeun ti heula kajadian-kajadian agung dina mangsa nu bakal datang, nyaéta kameunangan ahir jalma-jalma satia nalika Kristus sumping kadua kalina dina kakawasaan jeung kamulyaan.

“Rasul Paulus nétélakeun kalayan écés yén pangalaman urang Israil dina lalampahan maranehna geus kacatet pikeun mangpaat jalma-jalma anu hirup dina jaman dunya ieu, nyaéta jalma-jalma anu kana maranehna ahir dunya geus datang. Urang henteu nganggap yén bahaya-bahaya urang leuwih hampang batan bahaya-bahaya urang Ibrani, malah leuwih gedé.” Healthful Living, 280, 281.

Pambébasan ti Mesir dilambangkeun ku jamaah Epesus, jeung lambang jamaah Epesus dina sajarah éta téh Yosua. Sanggeus maranehna anu ku Allah dibawa kaluar ti Mesir gagal dina sapuluh ujian anu papaséa, Gusti nyabut perjangjian ti jalma-jalma pangbarontak sarta maparinkeun éta ka Yosua jeung Kaleb.

Ucapkeun ka maranehna, Demi hirup Kami, saur Gusti, sakumaha anu geus ku maraneh diucapkeun dina ceuli Kami, kitu pisan anu baris ku Kami dipigawé ka maraneh: bangké maraneh bakal ragrag di ieu padang gurun; jeung sakabéh maraneh anu geus diitung, nurutkeun jumlah maraneh sakabéhna, ti nu umurna dua puluh taun ka luhur, anu geus ngagerendeng ngalawan ka Kami, tangtu maraneh moal asup ka tanah anu ku Kami geus disumpahkeun pikeun ngajadikeun maraneh cicing di dinya, iwal ti Kaleb anak Yefuneh, jeung Yosua anak Nun. Bilangan 14:28–30.

Sadérék White nétélakeun yén Yosua jeung Kaleb ngagambarkeun jalma-jalma “anu ka maranehna geus datang ahir dunya,” anu “ngadamel hiji perjangjian jeung Allah ku kurban.”

“Pikeun pangwuruk ka urang, anu ka maranehna geus nepi ahir jaman, ieu sajarah geus dicatet. Sabaraha mindeng umat Allah dina mangsa kiwari ngalaman deui pangalaman anak-anak Israél! Sabaraha mindeng maranehna ngagerem jeung ngawadul! Sabaraha mindeng maranehna mundur nalika Gusti maréntahkeun maranehna supaya maju! Perkara Allah keur nandangan karugian ku lantaran kurangna jalma-jalma saperti Kaleb jeung Yosua, jalma-jalma anu satia jeung anu kapercayaanana teu oyag. Allah nyaur jalma-jalma anu rék masrahkeun dirina ka Anjeunna supaya dieusi ku Roh-Na. Perkara Kristus jeung kamanusaan nungtut jalma-jalma anu geus disucikeun, anu daék ngorbankeun diri, jalma-jalma anu bakal maju ka luar pasanggrahan, bari nanggung cacad. Mugi maranehna jadi jalma-jalma anu kuat, gagah wanian, pantes pikeun usaha-usaha anu mulya, sarta mugi maranehna ngadamel hiji perjangjian jeung Allah ku kurban.” Review and Herald, 20 Méi 1902.

Perjangjian anu diperbarui, sakumaha dilambangkeun ku perjangjian anu diperbarui jeung Yosua jeung Kaleb, nyaéta perjangjian jeung saratus opat puluh opat rébu jeung jalma réa anu agung. Eta diperbarui sanggeus umat pilihan tina perjangjian anu asal dipiceun ku Allah sarta ditangtukeun pikeun paéh di padang gurun. Perjangjian jeung saratus opat puluh opat rébu kalaksanakeun dina sajarah anu sarua pisan nalika hiji umat pilihan baheula ditolak.

Epesus hartina dipikahayang, sarta padamelan anu diréngsékeun ku Yosua jeung kujaheulana garéja téh “dipikahayang.” Nalika Yosua mingpin umat Allah asup ka Tanah Jangji, manéhna maju kalawan nalukkeun. Segel kahiji sajajar jeung garéja Epesus, sarta dilambangkeun ku hiji kuda bodas anu maju kalawan nalukkeun. Ieu leres boh pikeun Yosua boh pikeun garéja apostolik. Segel kahiji sajajar jeung garéja Epesus boh dina Israil baheula boh dina Israil modéren.

Smirna diturunkeun tina kecap “mur” anu mangrupa minyak anu dipaké pikeun ngabalsem nu paéh. Segel anu kadua digambarkeun ku hiji kuda beureum anu dipaparinkeun “pedang gedé” jeung “kawasa” pikeun nyabut “karapihan tina bumi,” anu hartina yén jalma-jalma dina sajarah éta bakal “silih paéhan.” Segel anu kadua sajajar jeung garéja Smirna, sarta éta ngagambarkeun wewenang anu dipaparinkeun ka musuh-musuh Allah, nepi ka maranéhna diidinan ngéléhkeun jeung maéhan umat Allah. Ieu kacumponan dina mangsa sanggeus garéja rasuli, kitu deui dina sajarah jaman Hakim-hakim. Dina duanana sajarah éta Allah ngidinan kakawasaan-kakawasaan ti luar umat-Na pikeun mawa peperangan jeung pati ka umat-Na. Dina garéja rasuli, peperangan éta didorong ku panolakan kana agama Kristus, anu dina mangsa saméméhna, nyaéta Epesus, teu kagagahan ku naon waé nalika mawa Injil ka dunya. Ari padorong musuh-musuh umat Allah dina jaman Hakim-hakim dumasar kana mangsa saméméhna, nyaéta Epesus, nalika Allah nembongkeun kakawasaan-Na ka Mesir jeung ka bangsa-bangsa saterusna anu ku Yosua geus dipaké pikeun ditaklukkeun. Segel anu kadua sajajar jeung garéja Smirna boh dina Israil baheula boh dina Israil modéren.

Pergamos ngandung harti “benteng anu dikukuhkeun,” ku kituna ngalambangkeun hiji puri raja. Segel katilu sajajar jeung Pergamos sarta ngalambangkeun sajarah nalika pangadilan manusa dilaksanakeun ku para raja di bumi dina ngalawan pangadilan Allah. Ku kituna, ukuran, atawa pangadilan anu dilambangkeun ku “dua” timbangan anu nimbang “gandum,” “sa’ir,” “minyak” jeung “anggur,” nandakeun kakawasaan karajaan manusa, anu salawasna cacad dina patalina jeung pangadilan Allah. Émut, ngukur anu jujur atawa nimbang anu jujur henteu merlukeun dua timbangan. Dua timbangan ngalambangkeun pangadilan anu teu sarua.

“Jelai” téh lambang kurban “buah cikal” dina pésta Paska, sedengkeun “gandum” téh lambang kurban “dua roti ayun” dina pésta Pentecostal. “Minyak” téh lambang Roh Suci, jeung “anggur” téh lambang doktrin. Pergamos dina mangsa Israil baheula nyaéta jaman raja-raja Israil anu nyieun kompromi, anu ngadatangkeun panghukuman kana sistem ibadah Allah anu dilambangkeun ku usum ti Paska nepi ka Pentecostal. Kabeneran-kabeneran tina firman Allah dilambangkeun ku “anggur” jeung “minyak.” Boh dina Israil baheula boh dina Israil modéren, garéja Pergamos nyaéta periode nalika Iblis nyobaan ngahontal naon anu teu bisa dihontalna ngaliwatan panyucuran getih dina sajarah anu dilambangkeun ku Smyrna. Dina Pergamos, Iblis nyobaan ngancurkeun umat Allah jeung bebeneran Allah ngaliwatan kompromi, lain ku panyucuran getih sakumaha anu

dilambangkeun dina Smyrna. Kompromi para raja Israil baheula janten tipé tina kompromi Konstantinus dina Israil modéren.

Tiatira hartina “kurban panarima kupeurih” sarta nyarita ngeunaan sumanget kamartiran anu dipasihkeun ku Allah ka umat-Na anu dipaéhan ku sabab ngaran-Na. Kurban panarima kupeurih ngagambarkeun kahayang pikeun ngaladénan Kristus dina kaayaan anu kacida beuratna, sakumaha diwakilan ku Daniel, Sadrah, Mesakh, jeung Abednego salila pangawanan tujuh puluh taun; sarta éta ogé ngagambarkeun kurban urang Waldensian, urang Huguenot, jeung nu séjénna anu disiksa, dipanjara, difitnah, jeung dipaéhan ku kakawasaan kapapaan salila sajarah sarébu dua ratus genep puluh taun. Segel kaopat lumangsung saajar jeung garéja Tiatira sarta ngagambarkeun panganiayaan ku Babul kuna ngalawan Israil kuna jeung panganiayaan ku Babul modéren ngalawan Israil modéren. Sajarah duanana pangawanan téh mimitina merlukeun aya murtad tina bebeneran, anu dilakonan ku raja-raja Israil jeung ku Kaisar Konstantinus. Duanana nyiapkeun jalan pikeun hiji mangsa anu diwakilan ku Tiatira.

Sardis teu miboga harti anu saluyu jeung pangakuanana kana hiji ngaran, sabab pangakuan éta téh bohong. Ayana Shekinah henteu kungsi nembongan dina bait anu kadua. Ayana Kristus henteu kungsi nembongan dina sajarah Sardis. Reformasi dina Jaman Poék dina hakékatna mangrupa runtuyan hiji léngkah ka hareup jeung dua léngkah ka tukang. Karya anu sakuduna dihontal ku sajarah Sardis dina Reformasi Protestan henteu kungsi diréngsékeun.

Piladélpia hartina kanyaah ka dulur, sarta mustahil nyaah ka dulur lamun anjeun henteu heula nyaah ka Allah.

Lamun aya jelema nyebut, “Kami nyaah ka Allah,” tapi ngahina ka dulurna, manehna téh tukang bohong; sabab sing saha anu henteu nyaah ka dulurna anu geus katempo ku manehna, kumaha bisa nyaah ka Allah anu teu acan katempo ku manehna? Jeung parentah ieu urangampi ti Anjeunna, yén sing saha anu nyaah ka Allah, kudu nyaah ka dulurna ogé. 1 Yohanes 4:20, 21.

Piladélfia ngalambangkeun jamaah anu mikanyaah ka Allah, sarta ku sabab ieu euweuh panghukuman atawa tegoran anu ditujulkeun ka Piladélfia.

Jeung tuliskeun ka malaikat jamaah di Piladélpia kieu; Kieu saur Anjeunna anu suci, Anjeunna anu sajati, Anjeunna anu nyepeng konci Daud, anu muka, sarta moal aya saurang ogé anu nutup; jeung nutup, sarta moal aya saurang ogé anu muka; Kami nyaho kana pagawean maneh: tingali, Kami geus netepkeun di hareupeun maneh hiji panto anu kabuka, sarta moal aya anu bisa nutupna: sabab maneh boga kakuatan saeutik, sarta geus ngajaga pangandika Kami, jeung henteu mungkir kana ngaran Kami. Tingali, maranéhna anu ti sinagoga Iblis, anu nyebut dirina urang Yahudi, padahal lain, tapi ngabohong; tingali, maranéhna ku Kami baris dijadikeun datang jeung sujud di hareupeun suku maneh, sarta nyaho yén Kami geus mikanyaah ka maneh. Ku sabab maneh geus ngajaga pangandika kasabaran Kami, Kami ogé baris ngajaga maneh tina mangsa percobaan, anu bakal datang ka sakuliah dunya, pikeun nguji jalma-jalma anu maratuh di bumi. Tingali, Kami datang gancang: pageuhkeun naon anu aya dina maneh, supaya makuta maneh ulah direbut ku batur. Sing saha anu meunang, ku Kami bakal

dijadikeun tihang di Bait Allah Kami, sarta anjeunna moal kaluar deui ti dinya: jeung ku Kami bakal dituliskeun kana anjeunna ngaran Allah Kami, jeung ngaran kota Allah Kami, nya éta Yerusalem anyar, anu turun ti sawarga ti Allah Kami: jeung ku Kami bakal dituliskeun kana anjeunna ngaran Kami anu anyar. Wahyu 3:7–12.

Philadelphia dipaparin “konci Daud,” sarta dina sajarah Filadelfia tina Israil baheula maranéhna dipaparin Putra Daud, anu ngawakilan, di antarana, prinsip nubuat ngeunaan Alfa jeung Omega, nu kahiji jeung nu panungtung. Eta konci ngawakilan metodologi “historisisme.” Dina mangsa anu diwakilan ku garéja Filadelfia dina ahir Israil baheula, Pangarang pisan tina nubuat Alkitab téh nya éta koncina. Dina mangsa anu diwakilan ku garéja Filadelfia dina sajarah Millerite, William Miller dipaparin konci éta. Dina dua sajarah éta, Kristus nyanghareupan urang Yahudi anu nyangka yén maranéhna téh putra-putra Ibrahim, padahal lain. Miller nyanghareupan urang Protestan anu nyangka yén maranéhna téh urang Yahudi rohani, padahal lain.

Anu boga ceuli, mugi ngadangu naon anu dicarioskeun ku Roh ka jamaah-jamaah. Wahyu 3:13.

Laodicea hartina hiji bangsa anu dihukum, jeung urang Laodicea, nyaéta bangsa Yahudi dina mangsa Kristus, ahirna dihukum dina taun 70 Masehi dina karuksakan Yerusalem. Panghukuman ahir kana Protestanisme nu murtad lumangsung dina krisis hukum Minggu, tapi maranéhna geus papanggih jeung panghukumanana nalika maranéhna nolak talatah malaikat kahiji dina musim semi taun 1844, tuluy ku ilahi diproklamasikeun minangka putri-putri Babul. Jalma-jalma Protestan nu geus murag éta ngalambangkeun Adventisme Laodicea dina poé-poé pamungkas panghukuman panalungtikan.

Ayeuna ayeuna urang parantos pada dasarna nalungtik sababaraha rupa cara kumaha tujuh gareja dina Wahyu tiasa dipikahartos kalayan leres minangka lambang-lambang nubuat sarta satuluyna diterapkeun sacara nubuat. Nanging, éta kudu dipikaharti sarta diterapkeun dina kontéks aturan-aturan nubuat “anu parantos dipasihkeun ka urang ku kawenangan anu pangluhurna.”

Pesen ka tujuh garéja téh nya éta pesen-pesen anu dipasihkeun ka tujuh garéja anu aya dina mangsa Yohanes nyatet éta pesen-pesen. Pesen-pesen ka tujuh garéja méré pangajaran jeung pangéling ka sakabéh garéja sapanjang sajarah. Pesen-pesen ka tujuh garéja méré pangajaran jeung pangéling ka unggal urang Kristen sapanjang sajarah. Tujuh garéja ngawakilan sajarah Kakristenan ti jaman rasul-rasul nepi ka ahir dunya. Tujuh garéja ngawakilan sajarah Israil kuna ti jaman Musa nepi ka karuksakan Yerusalem dina taun 70 M. Tujuh garéja bisa dipikawanoh jeung diterapkeun ku cara ngaidéntifikasi bédana antara opat garéja nu kahiji jeung tilu garéja nu panungtung.

Tina genep rupa-rupa panerapan profétis anu keur urang idéntifikasi, panerapan anu sarua kagambarkeun dina tujuh materai.

Urang baris ngabahas ieu kayaktian-kayaktian dina artikel salajengna.